

en weemoedig gezongen in de schemering; zij woonden in een streek zonder natuurschoon en zochten alle poëzie binnenshuis. Samen had men een leesgezelschap en er circuleerden steeds twee of drie beduimelde portefeuilles. Margreet had trouw den inhoud gelezen, die bestond uit ouderwetsche romans op veilingen voordeelig gekocht, met wat nieuwere treinlectuur ertusschen. Ze had zich daaruit een beeld gevormd van dingen, die ze bij ondervinding niet kende, omgang tusschen twee gelieven, verhouding van man en vrouw, opvoeden van kinderen, en dat beeld was ze trouwhartig voor de werkelijkheid gaan houden. Maar bij de menschen in haar omgeving zag ze een heel andere opvatting van dezelfde dingen, en hier verwonderde zij zich over, daar de anderen toch dezelfde boeken gelezen en dezelfde liederen gezongen hadden als zij, maar zij schenen in de werkelijkheid daar niet meer aan te denken. Zij móést er aan denken. Ze kon er niets aan doen, al was ze boos op zichzelf, dat de jongelui, die 's avonds naast haar bij de piano viool gespeeld hadden, haar in 't gewone dagelijksche leven een beetje tegenstonden. Er was een tweespalt in haar geest, ze wist niet waaraan ze zich houden zou. Zij hield van romantische genoegens, en kon toch ook zonder preutschheid meidenwerk doen. Maar onder alles voelde zij zich onbevredigd en soms voelde ze een kleine bitterheid, als haar al die beste burgers voor den geest kwamen, die daar maar zoo kalmpjes en zonder hoogere verlangens voortleefden. Het stadje werd haar te nauw; zij verlangde naar een heelemaal andere omgeving, schreef toen op een advertentie en kwam zoo bij Thijs' zwager terecht. Eerst ging ze zich eens laten kijken, en een paar dagen later kwam ze; er was een kamer voor haar gehuurd bij eenvoudige menschen in de buurt. De persoon van Thijs' zuster had haar dadelijk zeer aangetrokken, ze had gedroomd van een groote genegenheid tusschen hen tweeën, van wandelingen arm in arm en uitwisseling van intieme gedachten,

ook van lieve attenties van den kant der kinderen, die heimelijk misschien vreeselijk veel van haar zouden houden en dit tenslotte met verlegen gezichtjes haar influisteren; ze zou 's avonds even bij hun bedje mogen komen en van elk een zoen krijgen. Maar ze ontmoette een heel anderen geest dan die, waarbij deze sentimenteel gekleurde voorstellingen thuis behoorden. In het gezin van Thijs' zuster heerschte gulle vroolijkheid; er gingen voortdurend woordspelingen en sappige aardigheden over en weer, heel andere dan de dorre, steeds herhaalde of gevarieerde, houterige grappen, die Margreet thuis altijd moest hooren en die haar wel eens verveeld hadden, dat merkte zij nu eigenlijk pas. Geen ongezonde lach weerklonk hier. Ze ging de eerste dagen zoo op in deze blijheid, dat ze onwillekeurig alles wat daarmee niet in harmonie was, uitschakelde uit haar oplettendheid. Zoo kwam het dat ze niets dan een haastig briefkaartje naar huis schreef, en dat ze ook in 't geheel geen aandacht besteedde aan Thijs. Maar na een week was ze geheel verzadigd van vroolijkheid en keek daar nu op neer, als iemand, die zoo juist een hevige dorst gelescht heeft, naar een karaf water kijkt. Ze had er geen oogenblikkelijke behoefte meer aan. Wel lachte ze nog om de grappige plagerijen tusschen man en vrouw en al de andere geestigheden, maar stond er nu veel onafhankelijker tegenover, met een juister waardeering.

Nu echter begon ze op Matthijs te letten. Op zekeren morgen ontdekte zij hem met soortgelijke blijde verrassing, als wanneer ze tehuis onverwachts de leesportefeuille zag liggen. Ze zag dat hij anders was dan de jongelui uit het provinciestadje, uiterlijk en in zijn optreden. Toen bemerkte zij dat zijn blikken telkens in haar richting zwierven. Eerst knipte zij onwillekeurig met de oogen, wanneer ze dat voelde en kwam er even een stilstand in haar denken. Daarna keek ze hem voorzichtig aan, zonder het hoofd te bewegen: weer rustte zijn blik op haar; een